

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobci: a) D. H. G.
b) Mgr. J. G.
zastoupeni advokátem Mgr. Milanem Chytilém
sídlem Česká 12, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna, odbor dopravy**
sídlem Kounicova 67, 601 67 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2016, č.j.
5400/OD/MMB/280459/2016/-Ro-/18/

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím Magistrátu města Brna, odboru dopravy, ze dne 14. 9. 2016, sp. zn. 5400/OD/MMB/280459/2016/-Ro-/18/, bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části města Brna Brno – Bystrc, odboru životního prostředí a dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 25. 5. 2016, č. j. 16-08164/ZP (dále také „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Správní orgán prvního stupně uvedeným rozhodnutím zamítl žádost žalobců o omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci vedoucí po pozemku p. č. 1614 v k. ú. Bystrc, a to formou umístění posuvné brány a uzamykatelné branky.

II. Obsah žaloby

3. Žalobci se domáhají zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítají, že cesta na jejich pozemku není účelovou komunikací. Žalovaný se nesprávně vypořádal s otázkou alternativních možností přístupu, a tedy (ne)nahraditelností komunikační potřeby. Vycházel z místních šetření provedených v roce 2013 a ignoroval, že za 3 roky mohlo dojít k faktické změně stavu. Jak bylo ověřeno za účasti pracovníků žalovaného dne 24. 7. 2012, k příchodu a příjezdu do zahrádkářské a chatové oblasti se dají rovnocenně využívat alternativní cesty. Z hlediska sjízdnosti jsou všechny tři cesty rovnocenné. Žalovaný dospěl k závěru, že cesta po pozemku p. č. 6150 v k.ú. Komín ve skutečnosti vede po soukromých pozemcích na okraji pole. Vycházel však z irelevantních důkazů a vlastníky přesně neurčil. Většina pozemků je však ve vlastnictví města, a měly by tudíž být přednostně využity. Cesta na pozemku žalobců intenzivně narušuje jejich bydlení a rodinný život a zasahuje do jejich vlastnického práva bez zákonného podkladu. U alternativních cest problém takové intenzity nevzniká. Argument možností rozorání alternativních cest je účelový. Jako veřejně přístupné účelové cesty nemohou být rozorány. Délka přístupových a příjezdních tras není rozhodná. Námitkou dopravního značení se žalovaný nezabýval. Ulice Pod Mniší horou je slepá, tudíž se nepředpokládá, že se jí bude možné dostat dále. Naproti tomu ulice Komínská předpokládá, že jí lze dále projet. Stejně tak ulice Palcary je průjezdná oběma směry. Žalovaný nezkoumal ani naplnění podmínky souhlasu vlastníka, případně poskytnutí odpovídající náhrady za omezení vlastnického práva. Žalobci dlouhodobě vystupují proti tomu, aby třetí osoby využívaly pozemek k průchodu a průjezdu. Nebyl dán ani konkludentní souhlas žalobců. V souvisejícím soudním řízení (sp. zn. 57Ca 49/2008) byly přijaty nesprávné závěry a nebyla řešena komunikační potřeba. Žalovaný se měl vypořádat s tím, že stanovisko Policie České republiky je v rozporu s místním šetřením ze dne 24. 7. 2012, a dále že je v rozporu s vyjádřením Policie České republiky ze dne 17. 12. 2004. Obrat v názoru je vadný už proto, že se za tu dobu nic nezměnilo. V důsledku toho není správné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který své rozhodnutí opřel výlučně o nesouhlasné stanovisko a sám si možnost alternativního přístupu nevyhodnotil.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že v téže věci již jednou byla žádost žalobců pravomocně zamítnuta. Žalovaný měl za nepochybné, že na předmětném pozemku je veřejně přístupná účelová komunikace. Tato skutečnost se odvíjí od řízení, kdy byla žalobci uložena pokuta za neoprávněné užívání veřejně přístupné účelové komunikace. Touto věcí se následně zabýval Krajský soud v Brně, Nejvyšší správní soud i Ústavní soud.

Existence veřejně přístupné účelové komunikace byla Nejvyšším správním soudem konstatována, a je tedy bezpředmětné se zabývat nyní jednotlivými znaky veřejně přístupné účelové komunikace, když předmětem současného řízení je omezení či úprava přístupu veřejnosti na uvedenou komunikaci. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání žalobců

5. Ve své replice žalobci opakují, že v předchozím řízení se soudy (a nyní ani žalovaný) nezabývaly existencí komunikační potřeby. V dalších podáních pak upozorňují na judikaturu a předkládají důkazy, jejichž provedení před soudem požadují.

V. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
8. Jádrem sporu je podle žalobců otázka, zda na pozemku ve vlastnictví žalobců existuje veřejně přístupná účelová komunikace či nikoliv. K této otázce se vztahuje drtivá většina žalobní argumentace. Krajský soud má nicméně za to, že tato žalobní argumentace nemůže vést k vydání správního rozhodnutí odlišného obsahu, a směřuje tudíž toliko proti důvodům rozhodnutí, nikoliv proti samotnému výroku. Jelikož pouze výrok rozhodnutí by byl způsobilý zasáhnout do práv žalobců, může ke zrušení správního rozhodnutí z povahy věci vést pouze taková žalobní argumentace, která směřuje k závěru, že správními orgány mělo být rozhodnuto jinak, tj. výrok rozhodnutí měl být pro žalobce příznivější. Je-li naopak z argumentace patrné, že žalobci brojí pouze proti důvodům rozhodnutí, je nutno tyto námitky považovat za nedůvodné pro nedostatek aktivní věcné legitimace. Ačkoliv lze připustit aktivní procesní legitimaci žalobců, neboť v obecné rovině napadené rozhodnutí bezprostředně zasahuje do jejich právní sféry (je zamítána jejich žádost týkající se rozsahu výkonu jejich vlastnického práva), nelze připustit jejich aktivní věcnou legitimaci v případě argumentace, která nemůže vést k vydání jiného (co se týče výroku), pro ně příznivějšího správního rozhodnutí. Namítaná pochybení se totiž v takovém případě nemohou negativně projevit v právní sféře žalobců. Tvrzení o zkrácení na právech v důsledku tvrzeného pochybení nemůže soud za takové situace přisvědčit (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2017, č. j. 3 As 126/2016 – 38; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
9. Žalobci se domáhali vydání rozhodnutí o omezení veřejného vjezdu vozidel a vstupu pěších na a přes pozemek v jejich vlastnictví. Jelikož neuvedli žádný konkrétní právní základ takové žádosti, posoudil ji správní orgán prvního stupně podle svého obsahu jako žádost o omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci dle § 7 odst. 1 věty druhé

zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Jelikož samotné omezení mělo být zajištěno pevnými překážkami, správní orgán prvního stupně vyhodnotil žádost zároveň jako žádost o umístění pevné překážky na pozemní komunikaci dle § 29 odst. 2 věty první zákona o pozemních komunikacích.

10. Soud se s hodnocením žádosti žalobců ze strany správního orgánu prvního stupně zcela ztotožňuje. Žádný jiný právní základ pro rozhodování o žádosti žalobců neexistuje. Podle svého obsahu tudíž musela být žádost nutně vyhodnocena jako žádost o vydání rozhodnutí v režimu § 7 odst. 1 věty druhé a 29 odst. 2 věty první zákona o pozemních komunikacích. Z obsahu žádosti je zřejmé, že má být zamezen veřejný přístup na pozemek v režimu zákona o pozemních komunikacích. Kromě toho z dosavadních řízení, která se tohoto pozemku týkala, bylo patrné, že mezi žalobci, vlastníky okolních nemovitostí a správními orgány je dlouhodobě spor (který byl ostatně jako předběžná otázka řešen i soudy) o to, zda na daném pozemku je veřejně přístupná účelová komunikace.
11. Podle § 7 odst. 1 věty druhé zákona o pozemních komunikacích příslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka.
12. Podle § 29 odst. 2 věty první zákona o pozemních komunikacích lze pevnou překážku umístit na pozemní komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem dotčené pozemní komunikace a se souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici, v ostatních případech se souhlasem Policie České republiky.
13. Jak je patrné, o omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci a umístění pevné překážky na pozemní komunikaci může příslušný správní orgán rozhodovat pouze v případě, že se toto omezení a překážka týká účelové, respektive pozemní komunikace. O omezení přístupu či umístění pevné překážky na jiném pozemku než účelové, respektive pozemní komunikaci nemůže být podle citovaných ustanovení vůbec rozhodováno. Jelikož ovšem takové rozhodnutí nelze vydat ani na základě jiného právního předpisu, nemohla být žádost podle jejího obsahu vyhodnocena jako žádost jiná.
14. Základním předpokladem pro vyhovění žádosti žalobců je tedy existence účelové komunikace na jejich pozemku. Svou žádostí žalobci fakticky tuto skutečnost presumují, neboť v opačném případě by vůbec nepřicházelo v úvahu kladné rozhodnutí o jejich žádosti. Jestliže žalobci po podání žádosti začali rozporovat tento základní předpoklad, zcela popřeli účel své žádosti. Tvrdí-li totiž, že se na jejich pozemku nenachází účelová komunikace, nemohou žádat o omezení přístupu na ni ani o umístění pevné překážky na ni. Pokud by správní orgány argumentaci žalobců přisvědčily, musela by být žádost zamítnuta, byť z odlišných důvodů, než v projednávané věci byla. Argumentace žalobců rozporující východisko (které fakticky původně sami podáním své žádosti nastolili), že na jejich pozemku se nachází účelová komunikace, tedy objektivně nemůže vést k vydání odlišného, pro ně příznivějšího rozhodnutí.
15. Ostatně právní zástupkyně žalobců u jednání připustila, že žalobci svou argumentací směřující k závěru, že na jejich pozemku není účelová komunikace, neusilují přímo o to, aby bylo jejich žádosti vyhověno, nýbrž o to, aby správní orgán v odůvodnění svého

rozhodnutí jako předběžnou otázku učinil právě závěr o neexistenci účelové komunikace. Jakkoliv soud chápe, proč tak žalobci činí (neboť mají za to, že právě tato cesta je způsobem, jak se domoci deklarace, že na jejich pozemku není účelová komunikace), nemá za to, že tak činí správným procesním postupem a že by právě v této věci měl soud danou otázku posuzovat. Žalobci totiž usilují o to, aby soud posuzoval otázku, která se nijak nepromítá do výsledku správního řízení, respektive která nemůže mít za následek pro žalobce příznivější rozhodnutí ve správním řízení. To v konečném důsledku znamená, že namítají vadu, která je nemohla přímo nijak zkrátit na jejich právech, o nichž bylo v řízení rozhodováno. Netvrdí totiž (respektive to přímo vyvrací), že žádosti mělo být s ohledem na tvrzenou vadu vyhověno.

16. Nejde přitom o situaci, kdy by řešení žalobci nastolené otázky bylo možné právě toliko cestou posuzování předběžné otázky (která nadto již byla řešena v jiném řízení – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009-73, z čehož je mimo jiné zřejmé, že vyřešení nastoleného problému cestou posouzení předběžné otázky v rámci jiného řízení ani sami žalobci nepovažují za dostačující) v řízení, které slouží jinému účelu. Tuto otázku totiž mohou žalobci učinit přímým předmětem jiného, zákonem pro tyto účely předpokládaného řízení. Usilují-li o to, aby bylo určeno, že na daném pozemku se nenachází účelová komunikace, poskytuje jim právní řád České republiky k dispozici institut žádosti o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu (což potvrzuje konstantní rozhodovací činnost správních soudů – viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 5 As 140/2014 – 76). Jde o návrhové řízení - jeho zahájení tudíž mohou žalobci přímo vyvolat. Chtějí-li naproti tomu téhož cíle dosáhnout žádostí o omezení přístupu na účelovou komunikaci a umístění překážek na pozemní komunikaci, volí nesprávný procesní institut, jímž tohoto cíle dosáhnout nemohou. Takové žádosti totiž objektivně vůbec nelze s argumentací, že se na pozemku nenachází pozemní komunikace, z povahy věci vyhovět.
17. Směřuje-li tedy argumentace žalobců (i s ohledem na vyjádření zástupkyně žalobců u jednání soudu) bez jakýchkoliv pochybností k tomu, že výrok správních rozhodnutí je správný, pouze odůvodnění mělo být založeno na odlišných důvodech, nezakládá se na pravdě jejich tvrzení o dotčení na jejich právech v důsledku tvrzeného pochybení. Nezbyvá pak, než shledat v této části žalobu nedůvodnou pro nedostatek aktivní věcné legitimace.
18. Pokud by soud za popsané situace přistoupil k posuzování, zda se na pozemku žalobců nachází účelová komunikace (respektive pozemní komunikace), posuzoval by otázku ryze akademickou, neboť by výsledek takového posouzení nemohl mít žádný vliv na výsledek správního řízení. Posuzování takové otázky, spojené navíc s rozsáhlým dokazováním, jehož provedení žalobci v soudním řízení požadovali, by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Z tohoto důvodu soud neprováděl dokazování žalobci navrženými důkazy, které se týkaly jejich argumentace, že na jejich pozemku se nenachází účelová komunikace. Soud při jednání provedl pouze důkazy, které se vztahovaly k níže uvedené námitce, kterou posuzoval věcně.
19. Jak již bylo uvedeno, drtivá většina argumentace žalobců (celý bod III. žaloby) směřuje k závěru, že na jejich pozemku neexistuje účelová komunikace. Jedinou námitku, kterou by bylo možné posoudit izolovaně od této argumentace, představuje bod V. žaloby. V něm žalobci poukazují na to, že stanovisko Policie České republiky nebylo dostatečným podkladem pro rozhodnutí. Ačkoliv i zde směřuje žalobní argumentace spíše k závěru o nedostatku komunikační potřeby v případě komunikace na pozemku žalobců (tj. opět

k tomu, že se o účelovou komunikaci nejedná), shledává soud v případě této námitky (na rozdíl od námitek obsažených pod bodem III. žaloby), že žalobci skutečně brojí proti nosnému důvodu rozhodnutí (tj. závěru, že žádosti nebylo možné vyhovět pro negativní stanovisko Policie České republiky). Právní zástupkyně žalobců obdobně při jednání na dotaz soudu argumentaci doplnila tak, že i kdyby správní orgán neshledal, že žádosti nelze vyhovět z důvodu neexistence účelové komunikace, byli by žalobci spokojeni i s tím, kdyby bylo žádosti vyhověno, přičemž rozporují důvod nevyhovění odvíjející se od nesouhlasného vyjádření Policie České republiky. Soud proto v této části přistoupil k věcnému posouzení důvodnosti námitek.

20. Na tomto místě je nutno poznamenat, že žalobci o omezení veřejného přístupu na svůj pozemek požádali již dříve, přičemž v dané věci (která byla pravomocně skončena zamítnutím žádosti) Policie České republiky vydala nesouhlasné stanovisko ze dne 7. 6. 2012. Toto stanovisko bylo odůvodněno závěrem, že dne „7. 6. 2012 bylo provedeno místní šetření v dané lokalitě, při kterém bylo zjištěno, že navržená trasa ze směru od Horních honů, jako nabízející přístupová a příjezdová trasa k pozemkům za komunikací vedoucí po pozemku pana G. od ulice Pod Mniší horou směrem k zahrádkářské kolonii, není způsobila a bezpečná pro převedení provozu.“ Na základě nové žádosti vydala Policie České republiky dne 12. 2. 2016 nové stanovisko, v němž uvedla, že nebyly doloženy žádné nové skutečnosti, a tudíž předchozí vyjádření ze dne 7. 6. 2012 zůstává v platnosti. Na žádost správního orgánu prvního stupně pak Policie České republiky ještě ve stanovisku ze dne 10. 3. 2016 uvedla, že nesouhlasí s umístěním pevné překážky na daném pozemku.
21. Jelikož se jednalo o opakovanou žádost, neshledává soud bez dalšího problematickým to, že Policie České republiky primárně odkazuje na své stanovisko vydané k předchozí žádosti. Toto stanovisko je řádně odůvodněno, přičemž důvody nijak nevybočují z působnosti Policie České republiky. Přípustnost omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci (a umístění pevné překážky) byla hodnocena z pohledu bezpečnosti a plynulosti silničního provozu.
22. Nelze přisvědčit argumentaci žalobců, že by se jednalo o obrat oproti stanovisku ze dne 17. 12. 2004. Posledně uvedené stanovisko se nevyjadřuje k posuzované problematice (vhodnosti omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci), nýbrž k možnosti (potažmo vhodnosti) připojení plánované stavby na účelovou komunikaci. Obě stanoviska tedy byla vydávána ve zcela jiném režimu a jejich předmětem bylo posouzení různých otázek. Kromě toho nelze přehlédnout značný časový odstup obou stanovisek, během něhož mohlo dojít ke změně poměrů. Nutno upozornit na rozpor samotné žalobní argumentace, když žalobci na jednu stranu v bodě III. pod písm. A) tvrdí, že za tři roky od rozhodnutí o předchozí žádosti mohlo dojít v terénu k faktické změně, na stranu druhou tvrdí, že od roku 2004 „se za tu dobu nic nezměnilo“.
23. Soud neshledal ani rozpor stanoviska Policie České republiky s místním šetřením ze dne 24. 7. 2012. V něm pověření zaměstnanci žalovaného (a další účastníci místního šetření) konstatovali, že trasa pro pěší na pozemku p. č. 3054/1 k.ú. Komín je upravena a jeví známky využívání, trasa pro průjezd osobními automobily po panelové cestě ve vlastnictví Lesů města Brna a.s. byla opravena je zcela průjezdná, a že jsou tudíž náhradní trasy v případě uzavření komunikace na pozemku p. č. 1614 k.ú. Bystrc dostačující. Zjištění zachycená na záznamu z tohoto místního šetření nemohou nahradit hodnocení Policie České republiky. Pouze ta je příslušná k hodnocení přípustnosti omezení veřejného přístupu na pozemní komunikaci a umístění pevné překážky na pozemní komunikaci

z pohledu bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Takové hodnocení osoby přítomné na místním šetření neprováděly a provádět nemohly. Zabývaly se pouze možnostmi využití jiných komunikací k přístupu k jednotlivým nemovitostem. Pokud se snad žalobci opět pouze snaží prokázat absenci komunikační potřeby v případě účelové komunikace na jejich pozemku, je nutno zdůraznit, že tato otázka nebyla předmětem stanoviska Policie České republiky. Ta se vyjadřovala pouze k vhodnosti omezení veřejného přístupu a umístění pevné překážky na účelové komunikaci.

24. Stanovisko Policie České republiky se přitom nejvíce ani zjevně nelogické, neboť je nutno vzít v úvahu, že žalobci nežádali pouze například o omezení vjezdu dopravním značením, nýbrž přímo umístěním překážky, která by fakticky znamenala zamezení veřejného přístupu, nikoliv pouze jeho omezení. Žalobci žádali o umístění uzamykatelné brány pro vjezd vozidel a uzamykatelné branky pro pěší s tím, že pouze pro pěší by bylo možné předání klíčů vlastníkům okolních nemovitostí. Šlo by tedy o překážku vylučující vjezd všech vozidel. Co se týče vstupu, sice by byl připuštěn vstup osob, které vlastní okolní nemovitosti, ovšem v takovém případě opět nelze vůbec hovořit o veřejném přístupu, který by byl toliko omezen. Šlo by o vyloučení veřejného přístupu a toliko připuštění vstupu několika konkrétních osob. Za této situace, měla-li se Policie České republiky vyjádřit ke vhodnosti umístění takových překážek na veřejně přístupnou účelovou komunikaci, jeví se její stanovisko jako zcela logické. Účelem umístění překážky na pozemní komunikaci nemá být změna vedoucí k tomu, že komunikace trvale ztratí charakter veřejně přístupné účelové komunikace.
25. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný tedy nepochybili, pokud nosný důvod svého rozhodnutí opřeli primárně o stanovisko Policie České republiky. Nutno podotknout, že sice v případě rozhodování podle § 7 odst. 1 věty druhé zákona o pozemních komunikacích je potřebné pouze projednání s Policií České republiky, v případě rozhodování podle § 29 odst. 2 věty první zákona o pozemních komunikacích je výslovně vyžadován souhlas Policie České republiky. Jelikož žádost o omezení přístupu na účelovou komunikaci nebylo možné v daném případě oddělit od žádosti o umístění pevné překážky (právě její umístění mělo být prostředkem omezení přístupu), již samotný nesouhlas Policie České republiky byl dostatečným důvodem pro zamítnutí žádosti žalobců.

VI. Shrnutí a náklady řízení

26. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšní žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. května 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu